



SİNAN SÜLÜN • Fazlıklar

SINAN SÜLÜN 1980'de İstanbul'da doğdu. 2002'de İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun oldu. 2002-2005 yılları arasında Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İletişim Anabilim Dalı'nda eğitim gördü. *Ziplstanbul* ve *Hayvan Kültür Sanat Dergisi*'nde editör olarak çalıştı. *Birikim*, *Atlas Tarih*, *İstanbulArt News*, *Psikeart*, *Notos*, *Egoistokur* ve *Ot* gibi birçok dergi, gazete, internet sitesinde yazıları, hikâyeleri yayımlandı. İlk kitabı *Karahindiba*'da (2011) yer alan aynı isimli öykü 2014 yılında Mask-Kara Tiyatrosu tarafından oyunlaştırılarak sahneye taşındı. İkinci kitabı ve ilk romanı *Kırlangıç Dönümü* İletişim'den 2015'te yayımlandı. 2017 yılında StoryZone adında "Hikâye Anlatıcılığı" üzerine eğitim ve danışmanlık hizmeti veren bir şirket kurdu. Halen eğitimler vermeye ve kurumlara danışmanlık yapmaya devam etmektedir.

www.sinansulun.com

İletişim Yayınları 2910 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 511

ISBN-13: 978-975-05-2933-7

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK ILLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SİNAN SÜLÜN

Fazlalıklar



Metin Yaşasın'a...

İÇİNDEKİLER

11

Zarif

43

Kemal

75

Hikâye Anlatıcısı

658 / 1259-60 yılında bir grup Kalender,
Suriye'nin Harran kentinde Moğol Hanı Hülâgu'nun
huzuruna çıktı. Hükümdar bu kişilerin kim olduğunu öğrenmek
istediğinde Nasireddin'in "Bunlar, bu dünyanın fazlalıklarıdır,"
açıklaması, Hülâgu'ya bütün Kalenderlerin hemen
idam edilmeleri buyruğu verdirtmişti.

Ahmet T. Karamustafa, *Tanrının Kuraltanımsız Kulları*

Zarif

Kim anımsar sonunda
Bu dünyadan geçtiğimi
Güneş yeniden çıkıp da
Parlamaya başladığında?

Gustavo Adolfo Becquer, *Karanlık Köşedeki Arp*

Ova

Dağların göğü delen uçlarından ağır ağır ovaya inen bir sis gibi, sadece bu dünyada tek başına kalanların bilebileceği bir sessizlikle merdivenlerden indi. Paltosunun cebinden anahtarlarını çıkardı, büyükçe olamı kilide yerleştirdi, iki kez çevirdi.

İçeri girecekken bakışları ayakkabılarına takıldı. Çamur içindeydiler. Uzun bir süre, öylece, kapının eşiginde, kıpırdamadan, oadaki o tek ağaç gibi ayakkabılarına bulaşmış toprağı seyretti. Ova alabildiğine düz ve alabildiğine genişti.

Salona girdi. Lambayı yaktı. Etrafına bakındı. Bir şey arar gibiydi. Bulamadı. Pencereye doğru yürüdü. Camı açtı. İçeriye birbirinden farklı onlarca ses girdi. Kimisi siyah, kimisi kahverengi, kimisi lacivertti. Seslerden rahatsız oldu. Kapatı. Koltuğa oturdu. Bakışları halının desenlerine takıldı. Bir süre bir şeyler düşündü.

Ayağı kalktı. Mutfağı gitti. Bir bardağı su koydu. Birkaç yudum içti. Tezgâha bıraktı. Buzdolabını açtı. Bitmek üzere bir yoğurt, bir parça ekmek ve ilaç kutuları vardı. İlaç kutu-

larından birinin kartonu yırtılmıştı. İçindeki haplar gözüküyordu. Buzdolabının kapağını kapattı.

Salona geldi. Oturacaktı, vazgeçti. Ayaklarının altında, yeryüzünün derinliklerinde bir şeyin kımıldadığını hissetti. Gözlerini aşağıya, ayaklarına çevirdi. Kımıldayan şeyin ağır ağır yukarı çıktığını, taşların yerinden oynadığını, ağaç köklerinin ıslandığını, böceklerin kaçıştığını duydu. Karşısına çıkan her nesnenin biçimiyle yön değiştiriyor, toprağı yiyecek ilerliyor, dünyaya çıkmak için bir aralık arıyordu.

Gri betonun, kırmızı tuğlaların, ahşap parkelerin arasından sessizce süzüldü, halıdaki yün iplikleri emerek ayaklarının altından içine girdi. Dizlerinden gövdesine doğru ilerlerken kalbinin, hatıralarının, düşüncelerinin boğulduğunu hissetti. Bütün gücüyle omuzlarını iki yandan ezerek kendine doğru çekti. Hissettiği acının korkunç ağırlığıyla dizlerinin üzerine çöktü.

Sonunda aradığı çatlağı buldu. Öncesinde sızarak, sonrasında çağlayarak, en sonunda ölmek üzere olan bir hayvan gibi böğürerek akmaya başladı.

Zarif o gece sabaha kadar ağladı.

Ağaç

Ertesi gün işe gittiğinde kimse yokluğunu fark etmemişti. Hayat kaldığı yerden aynı çabayla devam ediyordu. Yine evraklar götürüp getiriliyor, imzalar atılıyor, onaylar veriliyor, sırada bekleyenler sohbet ediyor, çaycı kadın elinde tepsiyle oradan oraya koşturuyor, Ece işe geliyor, Zarif Ece'yi izliyor, Ece paltosunu çıkarıyor, Zarif kırmızı paltonun ona çok yakıştığını düşünüyor, Ece etrafa göz gezdiriyor, Zarif bakışlarını kaçırıyor, çaycı kadın Ece'ye kahvesini bırakıyor, Zarif göz ucuyla Ece'yi süzüyor, Ece saçlarını topluyor, Zarif saçlarını okşamak istiyor, Ece kahvesini içiyor, Ece kahve fincanını ters çeviriyor, Ece fincanı yanındaki memureye uzatıp şımarıkça gülümsüyor, Zarif sanki kendine gülümsemiş gibi mutlu oluyor, Ece'nin parmakları saçlarında geziniyor, Zarif'in içinden bir bulut geçiyor, Ece'nin gölgesi bulutun üzerine düşüyor, Zarif yanmış bir sopanın ucuyla kalbinin üstüne gölgesinin resmini çiziyor. Her akşam eve gittiğinde görüntüsünü zihninde biraz daha fazla tutabilmek için.

“Nasılsın Zarif?”

Müdür soruyu soruyor, cevabı beklemeden yanından geçip gidiyor. Şefin odasına giriyor. Odadaki takım elbiseli adamlarla el sıkışıyor. Şefin koltuğuna oturuyor. Gülerek bir şeyler konuşuyorlar. Şef sırtarak ayakta duruyor.

“İ...i...i...yim,” diyor Zarif arkasından.

Sonra sadece kendisinin duyabileceği bir sesle ekliyor.
“Dün annem öldü.”

Boşluk

Sobanın üzerindeki kaynayan demlikten bir bardak çay dolduruyor kendine Zarif. Masaya koyuyor. Sandalyeyi çekip oturuyor. Masanın üstünde eski gazeteler, bir defter, makas, yapıştırıcı ve annesiyle çektiği fotoğraf var.

Çerçeveden fotoğrafı çıkarıyor. Yedi yaşındaki haline ve elini tuttuğu annesine bakıyor. Üstünde rengi solmuş bir bluz, altında siyah bir etek var. Ayakkabıları eprimiş, boyasız. Başörtüsünün altından belli belirsiz beyaz saçları gözüküyor. Yüzündeki kırışıklıklar eteğindeki kırışıklıklardan fazla. Gözleri makinenin objektifinden uzun bir yol gibi geçmişe uzanıyor.

Yol taşlı, çamurlu, çukurlarla dolu. Yetim bir çocuk, sığıntı bir kız, düşünceli genç bir kadın var kapının eşiğinde. Birdenbire bir demet gün ışığı düşüyor üzerine. Uzun boylu, esmer, bakışları orman yeşili bir adam beliriyor önünde. Çiçekler açıyor kalbinin orta yerinde. Gökyüzünden bir bulut çalıp giyiniyor üstüne. Şehre geliyor sevdiği adama. Miniminnacık bir eve. Çamaşırları hep güzel kokuyor. Öyle di-